

Гората

Над града, чак до небето се издига като великан гордия Ком. Колкото пжти погледнеш навън, окото се приковава там. Налиплените, меки кадифени поли на планината се спускат чак до самия град и той се гуши кротичко в тях.

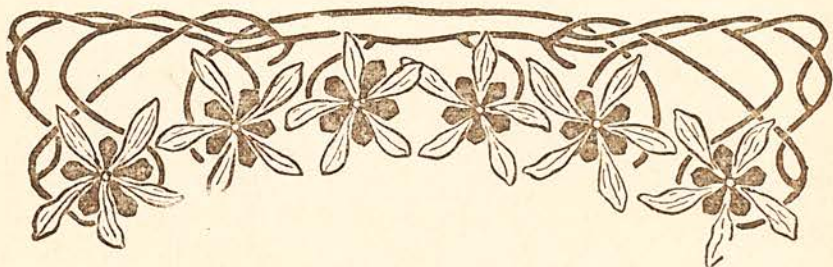
Лятно време в градът е душно, едвам се диша, когато се напекат прашните улици и белите, варосани сгради. А в гората цари свежест и прохлада. Там сред най-силния пек и задух можеш да отдъхнеш свободно и дълбоко. . .

И не можеш да устоиш на изкушението, и отиваш там. Гората те посреща с открити обятия, тя ти шепне тихичко, радостно, приветливо.

И колкото влизаш по-навътре в нея, толкова повече таинствения шепот те омайва, привлича, зове... Вслушаш ли се, чуваш: всеки лист шепти, всяка вейка пее. И изведнаж таинствения горски шепот се слива, от вси страни в дивна вълшебна песен и сладка музика, които те омайват и карат да забравиш себе си и света...

А привечер, при лунна светлина, когато сладък зефир повей, тези вълшебни песни са очарователни и неописуеми...

А. С.

Новата читанка

Изпита дойде. Боян беше ученик в четвърто отделение.

В дъня на изпита той стана рано и подири читанката си. Нийде я нямаше. Тя бе изчезнала. Цели часове ровиха с баба си из стаята, килера, навред, — обжрнаха